

York for at remplacere den derværende fungerende Konsul, der er bleven forflyttet til Kristiania. Nu kommer derefter den ærede Udenrigsminister og siger, at han ønsker, at vi skulle bevilge en lønnet Vicekonsul i New York for altsaa atter at frigøre den Gage, han hidtil har haft til Disposition. Derpaa svarer Finansudvalget: inden vi kunne tiltræde dette Forslag, ønske vi Oplysninger om, hvor vidt der virkelig er Anledning til at opretholde disse Konsulatslønninger til Ministerens Disposition. Det oprindelige Motiv, at man var ukendt med, hvilke Pladser man skulde vælge, kan næppe længer være gældende; nu maa vel Administrationen have vunden saa megen Erfaring, at den nogenlunde ved, hvor den skal ansætte sine Folk. Og den anden Tanke, den at holde Vicekonsuler til Disposition som en Slags rejsende Agenter, der sendes skiftevis hen til forskellige Steder, er heller ikke slaaet an, idet de to paagældende Konsuler have sidet ganske fast paa de Pladser, hvor de en Gang ere bleve anbragte. Vi ønskede altsaa Oplysninger, der kunde vejlede os om, hvor vidt der overhovedet var rimelig Grund til at opretholde disse Gager, der vare stillede „til Disposition“, og dette var os saa meget mere nødvendigt, som det hang sammen med Afgørelsen af andre Bevillinger, der samtidig forlangtes. Der blev f. Eks. samtidig forlangt Penge til en lønnet Konsulatssekretær i Chikago. Men hvis Tanken skulde være at sende den ny Konsul, der maatte blive stillet til Disposition, atter til Chikago, var det os ikke indlysende, om der var Grund til oven i Købet at bevilge Penge til en lønnet Sekretær sammesteds. Altsaa, vi bad om Oplysninger, hvoraf vi kunne danne os et Skøn om, hvor vidt der virkelig maatte være Trang til fremdeles at have en saadan Lønning til Raadighed. Derpaa svarede den ærede Minister ikke ved at give Grunde — det være sig nu mere eller mindre gode eller daarlige Grunde, og selv ret tarvelige Argumenter vilde i Betragtning af den velvillige Stemning, der overhovedet altid i Finansudvalget har været raadende over for Konsulatvæsenet, sandsynligvis være bleve tagne for gyldige — men Ministeren sagde: det vil jeg slet ikke svare paa! D'Hrr. se vantro ud, men det forholder sig virkelig saa. Det, jeg forlanger, sagde den ærede Minister, er at faa en Mand til Disposition; jeg skylder ikke Regnskab for, hvad jeg vil bruge ham til; jeg vil have ham til at raade over ganske som jeg finder for godt, og hverken

Finansudvalget eller Rigsdagen skylder jeg nogen Oplysning om, hvad jeg vil bruge ham til. Dette sagde Ministeren i Udvalget inden 2den Behandling, han gentog det samme udtrykkelig her i Salen ved 2den Behandling, og da vi nu mellem 2den og 3die Behandling endnu en Gang have spurgt ham, har han svaret det samme. Jeg kan med min bedste Villie ikke se rettere, end at under disse Omstændigheder er der ikke andet at gøre end at lade Ministeren beholde sine Hemmeligheder og lade Staten beholde sine Penge. Saa faa vi vente med at ansætte ny lønne Vicekonsuler, indtil vi en Gang faa Oplysning om, hvad Brug der er for dem. — De to ny Konsulatsposter i Rotterdam og Hamburg ere heller ikke tiltrædte af Fler-tallet. Grunden hertil er en noget anden; men en lignende Mangel paa Meddelsomhed hos Ministeren bevirker dog ogsaa her, at det er blevet yderligere vanskeligt for Finansudvalget at tiltræde Forslagene. Jeg vil i Anledning heraf kortelig minde om, hvilke Forudsætninger det var, som vare bestemmende for os ved Vedtagelsen af Konsulatloven af 1893. Der blev den Gang fremført adskillige Indvendinger mod denne ny Institution, som der var Tale om at opretholde. Indtil da havde vi kun haft saakaldte Valgkonsuler, det vil sige Folk, i Reglen Købmænd, som boede paa de paagældende Pladser, og som ikke havde anden Løn end, for saa vidt deres Konsulat omfattede Søhavne, de Konsulatsafgifter, de fik af danske Skibe, som besøgte disse Havne. Egentlig lønne Konsuler derimod, Embedsmænd, udsendte her hjemme fra med fast Løn, havde vi indtil da ikke haft. Mod den ny Institution blev der rettet en hel Række Indvendinger. Man sagde saaledes, at det vilde blive alt for kostbart. Man sagde, at det vilde blive vanskeligt eller umuligt at finde dertil egnede Kræfter, det vilde i alt Fald tage lang Tid, inden man efterhaanden fik op-søgt og opdraget virkelig duelige Folk, og at, hvis man endelig fandt Folk, som vare egnede til Hvervet og som kunde udfylde det paa tilfredsstillende Maade, vilde de Lønninger, som bydes, være alt for smaa. Ganske vist, efter danske Forhold maatte det synes overmaade meget at oprette Embeder med en Løn af 6,000 Kr. og med Opholdspenge paa indtil 8,000 Kr., hvilket tilsammen bliver mere end almindelig Ministergage; men for Folk, som skulle ansættes i store og rige udenlandske Byer, og som skulle kunne deltage i Livet der paa en saadan Fod, som det er nødven-